

jonge vereeniging St. Lucas, of wel bij 't uitgaan der academie, kwam ik met hem in aanraking. Hij betoonde zich dan zeer toeschietelijk, of wat men noemt, joviaal in den omgang. Met je oplopend een eindje, had hij nog al eens de gewoonte je onder den arm te nemen, als om den inhoud van zijn betoog over eenig onderwerp beter tot den kameraad te doen doordringen. Hij kon dan zeer geanimeerd praten — gedecideerd in zijn meeningen — er was een benijdenswaardig-overredende (of ook wel intimideerende) kracht in den vlotten gang van zijn woorden. En, al mocht ge het soms niet heelemaal met hem eens zijn — en, al voeldet ge in dat geestdriftig geredeneer, als een gemis, de afwezigheid van het minder-redelijke, het blindelingsche, van het zelf-vergeten jeugdig fanatisme, ge kwaamt toch onder den indruk van zijn verstandige woorden en zijn stellige uitspraak en waart voldaan, als door een les in welsprekendheid en gezond denken. Gelijk bij die studie op de schilderklas, kwaamt ge nu tot erkenning der voortreffelijke verstandelijke eigenschappen, waarmee Veth was aangelegd en die hem waarschijnlijk ook reeds op gymnasium of hogere burgerschool deden uitblinken. Ik heb echter nog andere herinneringen aan Veth uit dien academietijd, die me van meer belang lijken om hier op te halen, wijl ze in onmiddellijk verband zijn te brengen met zijn latere werkzaamheid als portretschilder. Eens ontmoette ik hem op de kamer van een klasgenoot (een medeburger van hem uit Dordrecht) bij welke gelegenheid hij even mijn kop — in profiel — krabbelde. Dan denk ik aan de lesuurtjes bij Thym, dien beminnelijken professor met zijn altijd smeulende geestdrift (ondanks de herhaaldelijk onhebbelijke gedragingen der leerlingen, met hun plumpe onverschilligheid voor alle aethetica) waar ik Veth menigmaal naar d'een of ander zag teekenen en zelfs herinner ik me een schetsje, dat hij er maakte van haar, die later zijn vrouw zou worden. Dat is nu wel niets buitengewoons — zoo krabbelden en schetsten we allen wel bij gelegenheid, maar het opmerkelijke is, dat Veth het steeds in 't bijzonder gemunt had op de facie. Bovenal echter staat me uit dien tijd nog voor den geest een studie van hem 's avonds op de gemeenschappelijke naaktklasse, naar een italiaansch, mannelijk model, met een jongen fieren kop, dien ik me nog kan vóórhalen. Zoo'n naakt van Veth was ook altijd kundig en voorbeeldig op een vel „Ingres” met conté geteekend, met geen lijntje zonder de noodige verzorgheid.

't Was echter niet zoozeer om de bekwaamheid van den hogere-klasleerling, dat die teekening me zoozeer aantrok, als wel om den kop afzonderlijk — om het volledig portretje, dat hij ervan gemaakt had. Ik heb later bij Veth's conterfeitwerk herhaaldelijk aan die teekening op de avondklas teruggedacht, als van voorspellende beteekenis.

Zijn bijzondere aanleg tot portretschilder was daaruit reeds onmiskenbaar en hij is dat ook geworden met eere — zij het dan niet met volle